

**Kázání v chrámu Nejsvětějšího Spasitele
v klášteře sv. Anežky v Praze Na Františku
na první neděli adventní**

Mons. Petr Piřha

3. prosince L. P. 2017

Liturgické texty:

1. čtení – Iz 63, 16b – 17, 19 b, 64,2b-7;

Žl 80, 2ac+3b. 15-16. 18-19;

2. čtení – 1 Kor 1,3-9;

Evangelium – Mk 13,33-37.

Vaše Eminence, vážení hosté, sestry a bratři,

pravidelně zde konaná mše svatá ve výroční den beatifikace sv. Anežky připadla na počátek adventu. Na adventních věncích zapálíme první svíci. Tento zvyk Anežka neznala. Je totiž teprve sto let starý. Vznikl v první válce světové vlastně náhodou. Neznámé dítě, které se těšilo, že na Vánoce přijede tatínek z fronty, vzalo na začátku adventu čtyři svíčky a každou neděli jednu zapálilo. Až budou hořet všechny, táta přijede. Aby svíčky nekapaly na stůl, postavilo je na věneček z chvojí. Rychle se to rozneslo po celém Rakousko - Uhersku i dál. Je zvláštní pocit rozsvěcet adventní věnec přesně sto let od posledního adventu strašlivé války, která změnila mapu světa a lidstvu zasadila ránu, jejíž jizva není ani po stu letech zahojena. Zvláštní pocit. Nikdo se už nedoví, zda se ono dítě dočkalo.

Chci však hovořit o tom, jak prožívaly advent sestry Klarisky v tomto klášteře. Neobyčejně silně. Adventní čas byl dobou přípravy k jednomu ze dvou dnů, kdy sestry mohly přistoupit ke stolu Páně a přijmout jeho tělo ve svátosti. Samozřejmě, že zpytovaly svá citlivá svědomí a bděly, jak k tomu vyzval Kristus své učedníky. Ony i my jsme Jeho učedníky. Na rozdíl od sestry Anežky však nemusíme plně chápat, o jakou to jde bdělost. Určitě nejde o to, abychom byli dlouho vzhůru a ponocovali. Flamendr není bdělý člověk. Jde o bdělost stráží a to nejen na hradbách a u bran města. Jde také o bdělost lásky, abychom nepřehlédli potřebné ve svém okolí. Nemáme se jen bránit v oddělujícím uzavření, ale máme vyjít a rozšiřovat území Kris-

tova království. Je to nelehké, často i riskantní, ale brání to hranice našich rodin lépe, než zastrčené závory. Nezapomínejme, že Anežka, když bránila svůj klášter, hájila celé Přemyslovské království, a když zachraňovala národ, hájila sestry ve svém klášteře.

Intenzita adventu, doby příchodu a očekávání, byla silná i tím, že středověká společnost očekávala Spasitele, vyhlížela svou spásu. Hleděla do mlhavé noci dějin a snažila se najít hvězdu pokoje mezi lidmi, která je slávou Boží na výsostech. Položme si otázku, co vyhlížíme my, mám na mysli celek společnosti. Očekává tato společnost vůbec něco, někoho, nebo máme jen strach? Přiznejme si to: třese se jak sulc z vepřové hlavy a nedáme dohromady kloudnou větu. Přiznejme si také, proč to tak je. Z právě těch příčin, o nichž jsme četli v prorocství Izaiášově. Platí pro nás do písmene. Nečtěme to netečně, ani to nepřeskočme. Protože teprve, když se při jeho slovech probudí a rozezná naše svědomí, můžeme s hrdostí zpívat verše, které opakovaly klarišky tohoto kláštera za života Anežky Přemyslovny, a která jsme zpívali cestou k oltáři:

Rosu dejte nebesa shůry a oblaky dštěte spravedlivého.

*Rozestup se země a vydej spasitele. Neboť hle, Hospodin přijde a jeho svatí s ním
a vzejde v ten den veliké světlo.*

Amen.